

[Ninn-Hansen.]

tydeligt sagt, at man interesserer sig for udnævnelsen i 1956, og jeg mener, vi har fulgt denne linje op.

Jeg vil også gerne sige til den højtærede statsminister og til andre, der har udtalt sig måske med en vis form for utilfredshed om den tone, vi har anvendt: ja men hvad mener man egentlig vor opgave er? Der er fra regeringens og regeringspartierne side lagt op til en debat om en bestemt sag, hvis alvorlighed statsministeren har været den første til at understrege under denne debat. Det er blevet sagt fra en række sider, og jeg har ment det rigtigt at understrege det her i dag, at det er kravet fra offentligheden, der bevirker, at vi må tage denne debat, og det er vor pligt som medlemmer af det høje ting at fremdrage alt, hvad vi mener har interesse for sagen.

Den højtærede statsminister gav mig et råd, og jeg tror, det var et godt råd, som jeg skal søge at følge ved denne og andre lejligheder. Den højtærede statsminister sagde til mig, at jeg kunne spørge, men så skulle jeg spørge om relevante ting. Det mener jeg også jeg har gjort, og jeg mener, jeg har stillet den højtærede statsminister særdeles konkrete spørgsmål, så konkrete, at han, synes jeg, har været noget for tilbøjelig til at besvare dem forholdsvis generelt. Det er besvarelsen af de konkrete spørgsmål i sagen, der må interessere mig, og derfor kan jeg ærlig talt ikke modtage den højtærede statsministers forslag om at gå til en slags manuduktion hos det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft for at få at vide, hvordan man bærer sig ad i udenrigsministeriet; det er jo ikke det, der vedrører denne sag. Det, der vedrører denne sag, er: hvorledes forholdene, hvorledes omstændighederne var, da den højtærede statsminister foretog udnævnelsen af hr. Blechingberg i 1956, samt hvilke oplysninger om hr. Blechingberg man havde, da man cosmicerede ham i 1955.

Den højtærede statsminister sagde, at det generede ham, at det var hans person, der

blev inddraget i denne sag. Nu ved jeg ikke af, at den højtærede statsministers person er inddraget på anden måde, end at det er blevet sagt, at det var ham, der som udenrigsminister havde ansvaret. Der er ingen, der har påstået andet. Hvis man mener, at en minister har handlet fejlagtigt — og det må vel stadig væk være det, man har villet sætte under en form for diskussion med den formulering, denne forespørgsel har fået — kan det ikke være unaturligt, at man beskæftiger sig med den højtærede statsminister i denne forbindelse.

Vi står jo på oplysningsstadiet i denne sag, og jeg vil sige til det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at hvis han mener, at der er andre og tidligere forhold, der skal fremdrages i denne sag, finder jeg det yderligere påkrævet, at vi får alle oplysninger frem, også de oplysninger, der endnu ikke er nået til vor kundskab, fordi de henligger i akterne i udenrigsministeriet. Jeg mener, det er urimeligt, at man fremdrager andre navne i anledning af den forespørgsel, man her har stillet, men når det ærede medlem hr. Per Hækkerup endelig ønsker det, håber jeg, at han — og først og fremmest han — vil bidrage til, at vi ved at få alle disse oplysninger frem kan se, hvordan det er gået i hr. Blechingbergs tid i ministeriet.

Den højtærede statsminister mente ikke ved denne lejlighed at kunne give alle oplysninger; ministeren henviste til, at han havde dem ikke fremme i øjeblikket, og han henviste til, hvordan arbejdsgangen var. Jeg forstår ikke, at den højtærede statsminister ikke finder det rigtigt her at dokumentere det hele — men det vil jeg overlade til ham. Når forholdet dog er det, at den højtærede statsminister i sin tale her i dag har dokumenteret en påskrift på hr. Blechingbergs sag af, skal vi sige forholdsvis personlig art, af daværende udenrigsminister Christmas Møller, kan jeg ikke se, der kan være noget i det charteque, som den højtærede statsminister ikke kan oplyse om.

Vedrørende selve sagen, det, der er bag-